

ku v blízké obci Radostině. Posllice nemohla však pozdě večer vážití tuto cestu a proto se vrátila k rodičce, kterou zastihla již v prudkých porodních bolestech. Krátce na to Gabrielová porodila zdravého hochu. Poněvadž však po porodu nastalo silné krvácení, nevěděla si sousedka rady a běžela znovu pro Ježkovou, která konečně na její naléhání dala si říci a k rodičce se odebrala. Vidouc, že rodička stále silně krvácí, dala Ježková zavolat lékaře, který však krvácení již nemohl zastavit, takže Gabrielová vykrvácením zemřela.

Na porodní asistentku podalo státní zastupitelství žalobu pro zločin proti bezpečnosti života dle § 335. tr. z., o níž jednal v minulých dnech senát vrch. rady dra Hannera. Po dvouhodinném líčení vynesl soud rozsudek, jímž se žalovaná porodní asistentka odsuzuje pro přečin opomenutí povinné péče do tuhého vězení v trvání čtrnácti dnů, byl jí však povolen podmíněný odklad výkonu trestu na dobu 2 roků. —rk—

V hotelu „Adria“.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Pan J. R., 40letý obchodník v Nuslích, rád si vyhodí z kopejtky. Ke konci srpna min. roku také se šel „rozšoupnout“ a v kavárně „Rokoko“ si učinil dokonce známost. Seděla tam taková líbezná dívka, hotová nevinnost, a když k ní přišel, upejpala se tak roztomile, že byl pan Jan v sedmém nebi. Nabídl jí pohostinství, které po delším zdráhání půvabně přijala, a hoře nedočkavostí lil do ní víno na naději, že líbezná dívčina bude později povolnější. Zašel s ní pak do Šroubkovy kavárny a ještě později do Julišovy cukrárny, a když už promarnil 400 Kč, počal přemítat, že úspěchy, jichž za tento peníz dosáhl, jsou velmi nedostatečné. A když slečna v řeči stěžovala si, že se jí nedostává na nájemné, které za pár dní musí zaplatit, nabídl jí pan Jan scházející obnos — 100 Kč — ovšem jen tehdy, když spolu užijí nějaké chvíličky o samotě v některém hotýlku. Zarděla se dívka mocně nad touto neslýchanou nabídkou, ale prohlásila pak, že to učiní — ne ovšem pro ty peníze, ale protože pan Jan je takový sympatický, rozumný človíček, docela jinaký, než ti protivní dnešní mladíci, kteří myslí, že každé děvče ohromí svým bezohledným postupem k cíli...

A tak vkrátku za nimi zapadly dveře hotelu „Adria“. Netrvalo však dlouho a pan Jan z hotelu opět odcházel — sám. Po chvíli za ním utíkala s křikem dívčina a volala strážníka. Pan J. odcizil prý jí z kabelky 200 Kč. Obchodník byl dopaden, odveden i s dívčinou na strážnici a na základě určité výpovědi Marie Marešové podalo na něho pak státní zastupitelství žalobu pro zločin krádeže, o níž rozhodoval začátkem prosince samosoudece vrch. rada Dobromír Souček.

Žalovaný se dostavil se svým obhájcem a vinu popřel. Dal jí v hotelovém pokojíku 100 Kč pod podmínkou, že s ní něco užije, pak si to však rozmyslil, když viděl, že svlečená krásavice není tak hezká, jak si představoval, když jí viděl oblečenou, a proto si z její kabelky svoji stokorunu vzal, aniž by se byl

dotknul ostatních jejích peněz, a odešel. Venku pak byl strážníkem zadržen.

Marie Marešová se nedostavila, poněvadž předvolání nemohlo jí být doručeno. Čten tedy její protokol, v němž udává, že zpozorovala, když si lehla do postele, jak pan Jan hrabe se jí v tobolce. Za chvíli pak se s ní rozloučil a odešel. Vyskočila z postele a přepočtením své hotovosti shledala, že jí schází 200 Kč a něco drobných. Proto za svým kavalírem vyběhla a dala jej zjistit.

Poněvadž však byla zde opačná výpověď obžalovaného a svědků jiných nebylo, uznal soudce, že je nezbytným osobní výslech Marešové a za tím účelem líčení odročil a nařídil, aby bylo pátráno po bydlíšti Marešové.

Nové líčení provedeno bylo v minulých dnech, ale Marešová se opět nedostavila. Nemohla být vypátrána a policie neví o ní ničeho bližšího. Ani její rodiče kdesi na venkově, jichž se policie dotazovala, nevědí, kde se jejich dcera zdržuje.

Za to pan Jan prohlašuje, že Marešovou nedávno náhodou potkal a ona prý se mu přiznala, že jej tehdy obvinila neprávem. A dala mu v tom smyslu pro soud dopis, který pan vrchní rada otevírá a čte:

„Já Marie Marešová žádám pana Jana R. za prominutí, že jsem jej obvinila z krádeže peněz. Přesvědčila jsem se, že je nevinný. Tehdy na Václavském náměstí šla jsem s panem R. na hotel, ale udělala jsem to prvně ve svém životě, a tak jsem byla rozčilená, že jsem si kabelku pořádně neprohlédla. V účtě Marie Marešová.“

Dopis byl pravý — to zjistil pan vrchní rada porovnáním jejího podpisu s podpisem na soudním protokolu, a tak mezbylo nic jiného, než pana Jana R. osvobodit.

Vesele odcházel pan Jan od soudu a prohlásil ve dveřích, že se z radosti hned večer zase půjde „rozšoupnout“.

Holohlavý Absolon.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Pan Zelenka vyvolává na chodbě: „Viktor Absolon, Josef Holeček.“ Čekáme na Absolona s bujnou kšticí, ale vstupuje v doprovodu četníků muž asi tak pětatřicetiletý, hladce ostříhaný, v trestaneckých šatech. Přišel Absolon, ale holohlavý, což pan Zelenka výslovně konstatuje. Je žalován, že jsa již vícekrát pro krádež trestán, ukradl v různých klenotnických krámech zlaté a stříbrné hodinky, náramky, řetízky, tašky a různé jiné věci. Není toho příliš mnoho. Cestoval po republice s jakýmsi Holečkem, ubytovali se v hotelu, hlásili se falešným jménem, Absolon šel „nakupovat“, Holeček na něho čekal před krámem, až nakoupí, pak nakoupené věci převzal a šel je prodávat. Nákup děl se tím způsobem, že si Absolon, který chodil velice slušně oděn, dal předložit zlaté řetízky, brilantové prsteny, tašky na cigarety a celou spoustu nejrůznějšího zboží, vybíral, pak konečně si vybral, dal si zboží zabalit a když došlo k placení, prohlásil, že zapomněl svoji peněženku v hotelu, nebo že si dojde do banky pro peníze a pak že zaplatí a zboží si vyzvedne. Obchodník pak zabalené